Prin grija părintească a PARTIDULUI

Cinstea de a face parte din promoția de utemiști „CEA DE A 40-A ANIVERSARE A PARTIDULUI"

Intr-una din aceste zile, la Școala medie nr. 35, cu program special de educație fizică din București... Orele 13,30... Majoritatea claselor terminaseră cursurile din acea zi, băncile rămăseseră goale, liniștea se așternuse în încăperile pline de lumina soarelui. Intr-o singură clasă mai stăruia emoția. Aici se făceau pregătiri febrile în vederea unui eveniment deosebit: primirea în organizația U.T.M. a școlii a unui nou grup de elevi, promoția „Cea de a 40-a aniversare a partidului".

Am luat și noi loc, școlărește, în bănci pentru a asista la acest important moment din viața tinerilor noștri. De la catedră, elevul Emil Pamfil, plin de importanța clipei, se adresează celor prezenți: „Comitetul UTM al școlii a hotărit ca în cinstea aniversării partidului să propună primirea în rîndurile organizației noastre a trei colegi. Pe Zoe Știrbu, Rodica Știrbu și Irimia Șerban".

Ne frămîntă un gînd. Unde am mai auzit noi rostite aceste nume? Ne rotim privirile prin clasă. Intîlnim chipurile de copii ale surorilor Știrbu, fața puțin mai energică a lui Șerban. Da, desigur, pe cele două fete, care de-abia au împlinit 14 primăveri, le-am admirat de multe ori în sala Clubului sportiv școlar sau în marea hală a sporturilor de la Floreasca, la concursurile de gimnastică. Pe cele două gemene aproape că nu le despărțeau nici notele. La fel de bune, ele cîștigaseră dreptul de a face parte din echipa campioană școlară republicană. Și cînd Zoe reușea mai bine la paralele, Rodica se revanșa la sărituri, egalitatea fiind astfel asigurată.

Iar pe Irimia Șerban? Cum să nu ni-l amintim? Este doar unul dintre sprinterii „cu viitor" ai clubului celor mici, un component nelipsit al ștafetei de 4×40 m, și uneori un concurent temut în proba de lungime. Dar iată că ne-au furat gîndurile, în timp ce festivitatea își desfășoară cursul...

In fața tablei, îmbujorată, Zoe Știrbu, în șorțulețul ei de școlăriță își prezintă cu glasul uneori copleșit de emoție scurta ei biografie. Nu figurează prea multe date în această descriere de viață. Iar evenimente? Desigur, puține. Asupra unuia dintre ele, Zoe se oprește mai mult. Este ziua de neuitat, cînd a primit cravata purpurie de pionier. In rest, zile simple, dar la fel de luminoase, pline de rodul învățăturii și al bucuriei de a trăi într-o orînduire în care partidul nostru drag asigură tineretului împlinirea celor mai mărețe visuri!

Ca o pionieră fruntașă, Zoe Știrbu a venit bine pregătită pentru acest eveniment. O întreabă unul dintre colegii ei din clasa a VII-a:

— Știi care sînt îndatoririle unui utemist?

Răspunsul vine prompt: să fie cinstit, modest, să-și iubească patria sa, socialistă, să studieze marxism-leninismul, să combată ideologia burgheză, misticismul, șovinismul, să-și însușească critica și autocritica...

Alte întrebări, alte răspunsuri. La fel de sigure. Colegii o caracterizează, subliniază calitățile viitoarei utemiste, dar și lipsurile. Zoe stă dreaptă, conștientă de ajutorul care i se dă. Directorul școlii, prof. Rață, ca și profesorul de educație fizică, George Chiose, scot în relief frumoasele calități ale elevei Zoe Știrbu (printre cele mai bune la învățătură, mîndria școlii și în sport), dar nu uită să insiste și asupra unui anumit aspect al caracterului ei: goana după succese, puțin egoism. Zoe este aproape cu lacrimile în ochi. Își dă bine seama însă că cei doi profesori au perfectă dreptate. Și din această confruntare cu conștiința ea s-a hotărît: va trebui să facă o cotitură în comportarea sa, să meargă cu și mai profundă atitudine socialistă, cetățenească pe drumul ales, sub toate aspectele. „Imi iau angajamentul — *spune ea, și îți dai seama că aceste cuvinte sînt pornite din toată ființa* — să-mi ajut colegele mai slabe la învățătură, să sprijin orice acțiune a clasei mele".

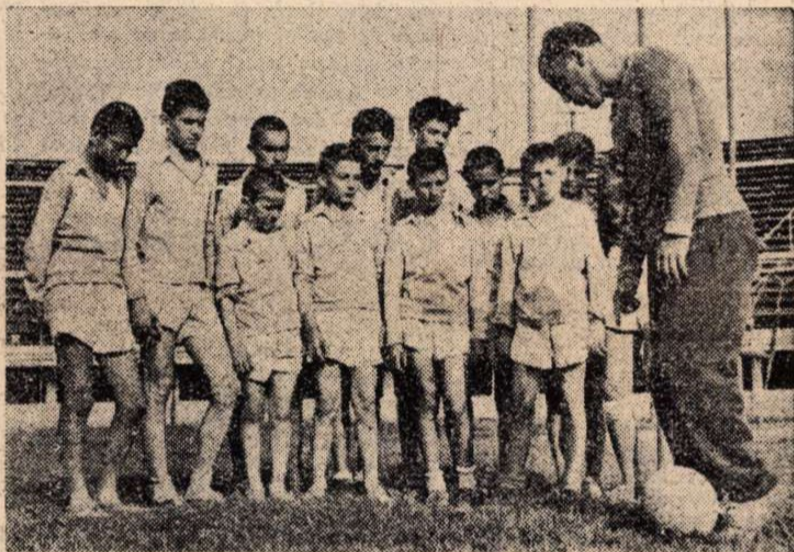
— CINE ESTE PENTRU CA TOVARĂȘA ZOE ȘTIRBU SĂ FACĂ PARTE DIN UNIUNEA TINERETULUI MUNCITOR?

Spontan, mîinile colegilor se înalță ținînd carnetele roșii de utemist, semn al unanimei lor aprobări.

Peste cîteva clipe, pe rînd, Rodica Știrbu și Irimia Șerban după același emoționant... examen, capătă încrederea tovarășilor lor să facă parte din rîndul utemiștilor școlii. In cuvinte izvorîte din inimă, ei își exprimă dorința entuziastă de a continua să fie fruntași la învățătură și sport, de a se pregăti cu aceeași sîrguință pentru a deveni cetățeni de nădejde ai patriei, harnici constructori ai socialismului. Să răspundă cum se cuvine onoarei de a face parte din promoția de utemiști „CEA DE A 40-A ANIVERSARE A PARTIDULUI".

S. TIBERIU
M. NEAGOE

Cresc tinerele talente

Minunate sînt condițiile de care se bucură tînăra generație de sportivi a patriei noastre. Prin grija părintească a partidului, vlăstarele sportului cresc puternice sub îndrumarea unor antrenori pricepuți. Iată pe ȘTEFAN FILOTE, împărtășind din bogata sa experiență micilor jucători ai clubului RAPID.

CHEIA SUCCESELOR

Născut, de fapt, după 23 August 1944, handbalul din Romînia a crescut și s-a dezvoltat sub soarele luminos al zilelor noastre. Practicat în trecut doar în cîteva regiuni, el a pătruns astăzi în mai toate colțurile patriei, la orașe ca și la sate. De aici, un fenomen obișnuit: numărul echipelor de handbal se dublează aproape de la an la an.

Intr-adevăr, în dezvoltarea sa vertiginoasă, handbalul a cuprins mase tot mai largi de tineri, înregistrîndu-se astăzi în întreaga țară peste sute și sute de echipe de juniori. Aceasta, fără a mai socoti miile de școlari care au îndrăgit această disciplină sportivă, ei reprezentînd „rezerva de aur" a handbalului romînesc. (Numai în cadrul școlilor sportive de elevi din București activează circa 500 de tineri handbaliști).

Pentru practicarea sportului lor preferat, tinerilor din țara noastră le sînt asigurate condiții optime de pregătire — baze sportive moderne, materiale și echipament suficient, o îndrumare corespunzătoare din partea unor antrenori și profesori pricepuți, cu dragoste de meserie.

Un prim fapt, deci, care pledează pentru succesul handbalului nostru: existența unui izvor nesecat de tineret, de sportivi cu frumoase perspective, în măsură să asigure și calitatea. Echipele reprezentative ale țării se sprijină în mod permanent pe elementele tinere.

Cîteva exemple. Echipa feminină a țării, care a cîștigat primul campionat mondial, în 1956, cuprindea un număr de 4 jucătoare (Nagy, Sidea etc) de vîrsta junioratului. La următoarea ediție a „mondialelor", în 1960, lotul feminin se întărește cu un nou contingent de elemente tinere (Vasile, Niculescu, Roșu ș.a.). Și marea performanță este reeditată... In același timp, reprezentativa feminină de handbal în 7 — cu foarte mici excepții — poate fi considerată ca o veritabilă echipă de tineret.

Al doilea factor care concurează la succesul acestei ramuri sportive este munca. In handbalul nostru, datorită unei concepții sănătoase, jucătoarele au înțeles că numai prin muncă susținută, avîntată, prin perseverență se poate dobîndi o performanță de valoare. Chiar și jucătoarele cu o activitate mai îndelungată nu neglijează acest aspect, nu uită acest mare adevăr, muncind cu stăruință, integrîndu-se armonios în ritmul general, dovedind multă, multă modestie.

Pregătind echipele feminine care ne-au reprezentat țara în diferite competiții, am avut totdeauna senzația că mă aflu pe un adevărat șantier, unde munca prodigioasă, plină de elan care caracteriza pe fiecare jucătoare, mi-a dat încredere nelimitată în forța echipei, în calitățile ei morale. Numai astfel, greutățile cele

Antoaneta Vasile este una dintre sportivele noastre care au urcat treptele măiestriei în anii puterii populare, componentă de nădejde a lotului republican de handbal. Iat-o într-o acțiune caracteristică.

mai mari — mai ales ale începutului — au putut fi înlăturate cu succes.

Tinerețe și muncă, noțiuni care nu pot fi concepute disparat! Jucători și antrenori, toți formînd una și aceeași generație, și-au pus în slujba patriei talentul și elanul lor creator. Este recunoștința lor caldă pentru grija părintească cu care partidul îndrumă mișcarea noastră sportivă, căreia i s-au creat condiții minunate de dezvoltare.

prof. CONSTANTIN POPESCU
antrenor emerit,
directorul Școlii sportive de elevi nr. 2 din București

Ani de inflorire pentru I. C. F.

Oricît ar părea de ciudat, interviul nostru despre învățămîntul sportiv de ieri și de azi a început într-un cadru puțin obișnuit (și cu... aproape trei luni în urmă) în atmosfera zgomotoasă a Gării de Nord. Primele cuvinte au fost schimbate pe fondul „muzical" al șuieratului de locomotive și al glasului puternic al megafoanelor care anunțau mereu sosirile și plecările de trenuri. Pe noi ne interesa linia a doua. Am răzbit cu greu pe peron, printre călătorii grăbiți, cărucioarele poștei și mesageriilor. In fața șirului de vagoane ce se pregătea de drum pe ruta București-Petroșani-Simeria am întîlnit grupul vesel al studenților de la I.C.F. care plecau în tabăra de schi, la practică. Echipați perfect, în hanorace imaculate și pantaloni negri înguști, încărcați cu rucsacuri și schiuri proaspăt lăcuite, viitorii profesori de sport se grăbeau la urcare. Iată-i cîteva minute mai tîrziu la ferestre, luîndu-și rămas bun. Apoi, un fluierat prelung și trenul a pornit pierzîndu-se într-un nor de aburi și fum.

...Profesoara ADINA STROESCU, gînditoare, începuse să depene amintiri. Răsunau în glasul ei unde de tristețe pentru anii grei ai studenției de altă dată, dar în ochi stăruia bucuria de a-i fi văzut pe tinerii săi elevi instalați în vagoane confortabile, înzestrați cu tot echipamentul necesar, așteptați în cabane moderne și elegante ca să-și însușească măiestria alunecării pe zăpadă.

— Știți cum ne duceam noi la schi, prin anii 1936—37, cînd urmam ANEF-ul? Apărea un anunț la facultate: „Li se face cunoscut studenților că tabăra de schi are loc în...", apoi numele cabanei unde trebuia să ne întîlnim. Și începea alergătura după echipament, schiuri, bani de drum. Călătoream care cum puteam. Unii mai norocoși cu bilete, alții „aranjați" cu conductorul sau controlorul, alții așteptînd vreo ocazie...

Toate acestea ni le spunea șefa catedrei de gimnastică a I.C.F. în timp ce străbăteam drumul de la gară pînă în micul birou din clădirea Institutului cu pereții încărcați de grafice, tabele, diplome și fanioane. Profesoara continuă:

— **Pentru un tînăr sărac era aproape imposibil să urmeze facultatea. Taxele se ridicau la sume astronomice. La ANEF, de pildă, un solvent plătea pe lună o sumă echivalentă cu salariul unui muncitor bine retribuit.**

— Burse nu erau?

— **Erau,** spune zîmbind ironic profesoara: **3 (!?) pe un an întreg de studiu.**

— Cîte burse există acum? In anul I de exemplu?...

— **Am să vă spun cu exactitate.**

Și Adina Stroescu pune mîna pe telefon, transmițînd întrebarea la secretariat. Ni se comunică răspunsul:

— SINT NUMAI IN ANUL I 225 DE BURSIERI AI SFATURILOR POPULARE ȘI AI M.I.C....

Apoi continuă.

— Inainte, la ANEF, aproape întreg procesul de instruire era axat pe gimnastica suedeză, imaginată de profesorul Ling. Era un sistem scolastic și greoi neatractiv, care nu dădea posibilități de afirmare. Gimnastica sportivă și cea artistică erau nu numai disprețuite, dar chiar... interzise. După cum interzisă era și participarea studenților la viața competițională a Capitalei. Dornici să concurăm, **însetați de performanțe, de victorii sportive, ne pregăteam pe ascuns la diverse cluburi și echipe din București. Cînd cîștigam o întrecere îl rugam pe ziariști să nu ne amintească numele, pentru a evita neplăcerile cu conducerea facultății.**

Pare paradoxal, dar în trecut, la ANEF, nu exista o catedră de jocuri sportive. Astăzi această materie se numără printre cele de bază, fiind înzestrată cu 28 de cadre specializate. Fiecare student efectuează de-a lungul anilor de studii 600 de ore la jocuri sportive, iar cei care se specializează în materie încă 260 de ore în plus.

Profesoara Adina Stroescu ne furnizează în continuare cîteva „mostre" din felul cum era concepută înainte programa analitică a învățămîntului sportiv.

— **La lecțiile teoretice cel mai „bogat" material îl constituia... critica gimnasticii, sportive. Practicanții ei erau decretați... saltimbanci. Cursul de mecanică era complet rupt de necesitățile mișcării. A rămas de pomină problema care reprezenta o adevărată „piatră unghiulară" a examenelor: „Două trenuri pleacă din direcții opuse. Unul merge cu viteza x, cel de al doilea cu viteza y. Unde se întîlnesc?". Aproape totdeauna se întîlneau la Ploiești... Ce distanță uriașă pînă la studiul biomecanicii sportive care ocupă acum un loc covîrșitor în pregătirea studenților!**

Reforma învățămîntului inițiată de partid a produs modificări revoluționare de concepție și de conținut în pregătirea viitoarelor cadre ale mișcării sportive. Legată de practică, bazîndu-se pe înaintate cunoștințe teoretice, în pas cu toate noutățile științifice, programa analitică a I.C.F. înarmează pe studenți cu cunoștințe temeinice.

In încheiere, interlocutoarea noastră ține să sublinieze:

— **Privim cu mîndrie cum, an de an, ies pe porțile institutului nostru promoții tot mai bine pregătite. Sînt cadre de nădejde, nerăbdătoare să pună în practică cele învățate pe băncile școlii, să-și aducă contribuția la dezvoltarea necontenită a mișcării de cultură fizică, la transpunerea în fapte a importantelor sarcini trasate de partid în acest domeniu. Ca să mulțumească în acest fel partidului drag pentru condițiile minunate de studiu ce le-au fost puse la dispoziție.**

Noi, care sîntem zi de zi martorii creșterii neîncetate a nivelului sportului din patria noastră, a prestigiului său internațional, ne dăm seama de contribuția substanțială pe care o aduce Institutul de Cultură Fizică, de maturizarea deplină a acestui lăcaș de învățămînt, o adevărată uzină de cadre sportive cu înaltă specializare, devenită astfel ca urmare a grijii părintești a partidului nostru drag.

V. CHIOSE
N. MARDAN

Absolvenți		Studenți bursieri		Cadre didactice	
1922-1948 A.N.E.F.	1948-1960 I.C.F.	1938/39	1960/61	1938/39	1960/61
727	1250	14 (10%)	402 (76%)	21	118